

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยเป็น 2 ส่วนดังนี้

1.1 การวิจัยส่วนที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคะแนนความวิตกกังวล และกลวิธีในการเผชิญปัญหาของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่กำลังศึกษาในปีการศึกษา 2544 ที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน

1.2 การวิจัยส่วนที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับของการมองตนเองและผู้อื่นด้านลบ ก่อนและหลัง การเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ โดยผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างที่เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของชูทส์ เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ได้เข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์เป็นกลุ่มควบคุม

2. กลุ่มตัวอย่าง

2.1 การวิจัยส่วนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย นักศึกษาชาย จำนวน 183 คน และนักศึกษาหญิง จำนวน 187 รวมทั้งสิ้น 370 คน ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีการศึกษา 2544 โดยได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ(stratified random sampling)ตามตัวแปรเพศ สาขาวิชาและชั้นปี(รายละเอียดตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 แสดงการแจกแจงกลุ่มตัวอย่าง(N = 370)

สาขาวิชา	คณะ	เพศ	ชั้นปี				รวม
			ปี 1	ปี 2	ปี 3	ปี 4	
วิทยาศาสตร์	วิทยาศาสตร์	ชาย	13	12	10	11	46
		หญิง	17	7	7	16	47
		รวม	(30)	(19)	(17)	(27)	(93)
	เภสัชศาสตร์	ชาย	4	3	5	5	17
		หญิง	2	8	7	5	22
		รวม	(6)	(11)	(12)	(10)	(39)
	เทคโนโลยี - วิศวกรรมศาสตร์	ชาย	11	4	8	9	32
		หญิง	12	4	4	-	20
		รวม	(23)	(8)	(12)	(9)	(52)
ศิลปศาสตร์	อักษรศาสตร์	ชาย	11	14	11	12	48
		หญิง	6	17	17	12	52
		รวม	(17)	(31)	(28)	(24)	(100)
	ศึกษาศาสตร์	ชาย	12	10	7	11	40
		หญิง	11	25	7	3	46
		รวม	(23)	(35)	(14)	(14)	(86)
รวม			99	104	83	82	370

2.2 การวิจัยส่วนที่ 2 กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายจากกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยส่วนที่ 1 โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เพศหญิง จำนวน 13 คน ที่มีความสมัครใจ และสามารถเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ได้ครบทั้งกระบวนการตามวัน และเวลาที่ผู้วิจัยกำหนด กลุ่มควบคุมเป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เพศหญิงจำนวน 13 คน ที่ไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ได้

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 การวิจัยส่วนที่ 1

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนที่ 1 นี้ ประกอบด้วยแบบวัด 3 ฉบับ ดังนี้

1. แบบวัดความผูกพัน

แบบวัดความผูกพันนี้ ผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง โดย Fraley, Waller และ Brennan (2000) (The Experience in Close Relationship scales-Revised (ECR-R)

1.1 ลักษณะแบบวัด

แบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง พัฒนามาจากแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดของ Brennan, Clark และ Shaver (1998) โดย Fraley, Waller และ Brennan ได้นำแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดมาปรับปรุง โดยใช้การวิเคราะห์รายข้อด้วยเทคนิคการตอบสนองรายข้อ (Item Response Theory; IRT) แบบวัดดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินรูปแบบความผูกพันของบุคคล โดยแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุงประกอบด้วยข้อความจำนวน 36 ข้อ เพื่อประเมิน องค์ประกอบ 2 องค์ประกอบหลัก ได้แก่

1) ความวิตกกังวลในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด (Anxiety) จำนวน 18 ข้อ โดยความวิตกกังวลในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดนี้เป็นแนวคิดที่ Brennan และคณะ (1998) พัฒนามาจากแนวคิดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบ (negative model of self) ของ Brathalomew และ Horowitz (1991)

2) การหลีกเลี่ยงในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด (Avoidance) จำนวน 18 ข้อ โดยการหลีกเลี่ยงในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดนี้เป็นแนวคิดที่ Brennan และคณะ (1998) พัฒนามาจากแนวคิดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ (negative model of other) ของ Brathalomew และ Horowitz (1991)

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุงของ Fraley Waller และ Brennan(2000) มาพัฒนาและดัดแปลงโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประเมิน รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองในด้านลบ(negative model of self) และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบ(negative model of other) และเพื่อให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาไทย โดยทำการพัฒนาและปรับปรุงร่วมกับณัฐสุดา เต้พันธ์ และรัชนิย์ แก้วคำศรี ตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพัน
2. รวบรวมแบบที่เกี่ยวกับรูปแบบความผูกพัน โดยในการนี้ผู้วิจัยได้เลือกแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง ของ Fraley Waller และ Brennan(2000) มาพัฒนาและปรับปรุงให้เหมาะสมกับนักศึกษาไทย
3. รวบรวมกลุ่มคำ ข้อความ และประโยคในบริบทของวัฒนธรรมไทยที่แสดงถึงรูปแบบความผูกพัน
4. ศึกษาข้อความของแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง ของ Fraley Waller และ Brennan(2000) นำมาแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย โดยอาศัย กลุ่มคำ ข้อความ จากข้อที่ 3

จากการดำเนินการพัฒนาแบบวัดตามขั้นตอนที่ผ่านมา พบว่าอาจเกิดความเข้าใจผิดในความหมายของความผูกพัน และการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดในโครงสร้างของสังคมไทย ดังนั้นผู้วิจัย และคณะได้ปรึกษากับผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพรณ โคตรจรัส และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ เพื่อสร้างคำนิยามของคำว่า “เพื่อนสนิท” เพื่ออ้างถึงบุคคลที่ผู้ตอบแบบวัดมีความผูกพันด้วย โดยคำว่าเพื่อนสนิทในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง

“เพื่อนสนิท ในที่นี้หมายถึง บุคคลที่ท่านมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดมากที่สุดเพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งอาจเป็น เพื่อนเพศเดียวกัน เพื่อนต่างเพศ แฟน คนรัก ”

วิธีการตอบแบบวัดเกณฑ์ในการให้คะแนน

แบบวัดประสพการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง เป็นแบบประเมินค่าแบบ Likert Scale โดยข้อคำถามแต่ละข้อมีค่าระดับ 7 ระดับ ผู้ตอบจะทำเครื่องหมาย (X) ลงในช่องตัวเลขที่ตรงกับความรู้สึกของตนเอง โดยเลือกหมายเลข 1-7 โดยมีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ โดยเกณฑ์ในการให้คะแนนมีดังนี้

	คะแนน ข้อความทางบวก	คะแนน ข้อความทางลบ
หมายเลข 1 หมายถึง ไม่ตรงเลย	7	1
หมายเลข 2 หมายถึง ส่วนใหญ่ไม่ตรงเลย	6	2
หมายเลข 3 หมายถึง ไม่ค่อยตรง	5	3
หมายเลข 4 หมายถึง ตรงและไม่ตรงพอๆกัน	4	4
หมายเลข 5 หมายถึง ค่อนข้างตรง	3	5
หมายเลข 6 หมายถึง ตรงมาก	2	6
หมายเลข 7 หมายถึง ตรงมากที่สุด	1	7

แบบวัดความผูกพันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีวิธีการตอบแบบวัดและเกณฑ์การให้คะแนนเช่นเดียวกับแบบวัดประสพการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด

การแปลผล

คะแนนรวมที่ได้จากแบบวัดประสพการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุง จะแบ่งคะแนนออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ ด้านความวิตกกังวลในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดหากในด้านนี้มีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 4.0 ขึ้นไปจะแสดงถึงการมีความวิตกกังวลในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดสูง และด้านการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด หากในด้านนี้มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.0 ขึ้นไปจะแสดงถึงการมีการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดสูง การแปลผลรูปแบบความผูกพันกระทำดังนี้

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จะมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 3.99

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล จะมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และมีค่าเฉลี่ยการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว จะมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และมีค่าเฉลี่ยการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน จะมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยการหลีกเลี่ยงการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

ในส่วนของการแปลผลแบบวัดความผูกพันของผู้วิจัยมีหลักเกณฑ์ในการแปลผลดังนี้

คะแนนรวมที่ได้จากแบบวัดความผูกพันจะแบ่งคะแนนของเป็น 2 ด้าน ได้แก่ รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง หากในด้านนี้มีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไปจะแสดงถึงการรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองในด้านลบสูง และรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นหากในด้านนี้มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไปจะแสดงถึงการมีรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นในด้านลบสูง ดังนั้นการแปลผลคะแนนที่ได้จากแบบวัดความผูกพันจึงจำแนกบุคคลดังนี้

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในของการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน จะมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองด้านลบตั้งแต่ 3.99 ลงไป และมีค่าเฉลี่ยรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นด้านลบตั้งแต่ 4.01 ขึ้นไป

1.2 การประเมินคุณภาพของแบบวัด

1.2.1 การตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา

แบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุงของ Fraley Waller และ Brennan(2000) ได้พัฒนามาจากแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด(1998) โดยข้อความได้มาจาก Brennan และคณะ(1998) ได้ทำการศึกษาทฤษฎี เอกสารแบบวัดต่างๆและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพัน นำเอาข้อมูลดังกล่าวมาสร้างข้อความจำนวน 482 ข้อความ โดยสามารถจัดกลุ่มได้ 60 กลุ่ม หลังจากนั้น Brennan, Clark และ Shaver ได้ทำการตัดข้อความที่ไม่เกี่ยวข้องกับรูปแบบ ความผูกพันออก ซึ่งข้อความจะถูกตัดออกโดยคณะผู้วิจัย 2 ใน 3 ประเมินว่าข้อความดังกล่าว ไม่เกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพัน โดยการประเมินจะกระทำโดยเป็นอิสระต่อกัน จากการประเมินนี้ทำให้มีข้อความคงเหลือ 323 ข้อความในโครงสร้างหลัก 60 กลุ่ม

ในส่วนของผู้วิจัยได้หาค่าความตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดความผูกพันที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น โดยผู้วิจัยนำแบบวัดความผูกพันที่ผู้วิจัยแปล ไปตรวจสอบความถูกต้องในการแปลสำนวนการแปล ความตรงตามเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งเป็นอาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 3 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพรณ โคตรจรัส และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ โดยผู้ทรงคุณวุฒิได้ประชุมเพื่อปรับปรุงสำนวนภาษา ความถูกต้องในการแปล และความตรงตามเนื้อหา ร่วมกัน

1.2.2 ตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง

Brennan, Clark และ Shaver (1988) ได้นำเอาข้อความทั้ง 60 กลุ่ม จำนวน 323 ข้อความ มาทำการวิเคราะห์องค์ประกอบ(factor-analysis) โดยผลที่ได้ก่อให้เกิดโครงสร้างหลัก 2 องค์ประกอบ ได้แก่ความวิตกกังวลจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด และการหลีกเลี่ยงจากการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด โดยมีข้อความคงเหลือ 36 ข้อ ในปี 2000 Brennan, Clark และ Shaver ได้นำเอาข้อความ 323 ข้อความที่ใช้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบมาทำการวิเคราะห์

ข้อมูลทางสถิติโดยวิธี Item response theory เพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อข้อความและลักษณะบุคลิกภาพที่ซ่อนเร้น โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,085 คน เป็นนักศึกษา โดยผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าข้อความที่มีค่าแอลฟาสูงสุด 36 ข้อความ จาก 323 ข้อความ ที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อข้อความและลักษณะบุคลิกภาพที่ซ่อนเร้นมีความสอดคล้องกับข้อคำถาม 36 ข้อที่ได้จากแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิด(1998)

1.2.3 การตรวจสอบความตรงตามสภาพ

ผู้วิจัยตรวจสอบค่าความตรงเชิงสภาพของแบบวัดความผูกพันที่ผ่านการตรวจสอบสำนวนภาษาและความตรงเชิงเนื้อหา โดยนำเอาแบบวัดไปตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบวัด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ (r) ระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมรายด้านรวม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 50 คน พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่า r สูงกว่า 0.20 จำนวน 32 ข้อ โดยมีค่า r ตั้งแต่ 0.21 – 0.76 มีข้อคำถาม 4 ที่ได้ค่า r ต่ำกว่า 0.20

ผู้วิจัยนำข้อคำถามดังกล่าวมาปรับปรุงร่วมกับณัฐสุดา เต็มพันธ์ และรัชนิย์ แก้วคำศรีและนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน คือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพรรณ โคตรจรัส และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์ เพื่อพิจารณาปรับปรุงแก้ไขร่วมกัน (ดูรายละเอียดค่า r ในภาคผนวก ง. 3 - 4)

ผู้วิจัยนำแบบวัดที่ปรับปรุงแก้ไข ไปทำการตรวจสอบหาค่าความตรงตามสภาพโดยผู้วิจัยได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกเป็นกลุ่มคะแนนสูง 33% และกลุ่มคะแนนต่ำ 33% เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t -test) แบบกลุ่มอิสระกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจำนวน 86 คน โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงหรือมีค่าที (t -test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ($t > 1.67$) พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าที่สูงกว่า 1.67 จำนวน 35 ข้อ (ดูรายละเอียดค่า t ในภาคผนวก ง. 5 - 6)

ด้าน	จำนวนข้อ	จำนวนข้อที่มีค่า t มากกว่า 1.67	ค่า t ที่ได้
รูปแบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมองตนเอง	18	17	1.83 –10.72
รูปแบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมองผู้อื่น	18	18	2.74 –6.61

ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่มีค่า t ต่ำกว่า 1.67 มาปรับปรุงแก้ไขร่วมกับณัฐสุดา เต้พันธ์ และ รัชเนีย แก้วคำศรี แล้วนำไปเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านคือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพรณ โคตรจรัส และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจนพิจารณาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

1.2.4 การหาค่าความเที่ยงของแบบวัด(Reliability)

Fraley, Waller และ Brennan (2000) ได้นำแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุงมาตรวจสอบค่าความเที่ยงโดยวิธีการทดสอบซ้ำ (test - retest) กับนักศึกษาจำนวน 1085 คน โดยมาตรวัดความวิตกกังวลในการมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดมีค่าความเที่ยง 0.93 และมาตรวัดการหลีกเลี่ยงสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดมีค่าความเที่ยง 0.95

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความผูกพันที่ผ่านการตรวจสอบค่าความตรงเชิงเนื้อหา ความตรงเชิงสภาพมาตรวจสอบค่าความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าความสอดคล้องภายใน (internal consistency) ด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) พบว่ารูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองมีค่าความเที่ยง 0.86 รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นมีค่าความเที่ยง 0.83

มาตรวัด	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	
		Fraley Waller และ Brennan (2000) n = 1085	ผู้วิจัย n = 86
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง	18	0.93	0.86
รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่น	18	0.95	0.83

2. แบบวัดความวิตกกังวล

2.1 ลักษณะแบบวัดความวิตกกังวล

แบบวัดความวิตกกังวล STAI(Form Y) สร้างโดย Spielberger(1983) ได้พัฒนามาจาก STAI(Form X) โดยได้แก้ไขข้อบกพร่องที่แบบวัด STAI(Form X) ไม่สามารถแยกแยะภาวะซึมเศร้าและความวิตกกังวลได้อย่างชัดเจน แบบวัดความวิตกกังวล STAI(Form Y) ประกอบด้วยแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล(A-Trait) จำนวน 20 ข้อ และแบบวัดความวิตกกังวลที่ตอบสนองต่อสถานการณ์เฉพาะ(A- State) จำนวน 20 ข้อ

โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเอาเฉพาะแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล(A-Trait)ตามแนวคิดของ Spielberger ที่พัฒนาและแปลเป็นภาษาไทยโดยมาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์(2542)มาใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การตอบแบบวัด

แบบวัด STAI ที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล(A-Trait) นั้นข้อคำถาม แต่ละข้อเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ โดยผู้ตอบเลือกตอบตามความรู้สึกทั่ว ๆ ไปของ ตนเอง โดยเลือกหมายเลข 1-4 ซึ่งมีลักษณะดังนี้

หมายเลข 1	หมายถึง	เกือบไม่มีเลย
หมายเลข 2	หมายถึง	บางครั้ง
หมายเลข 3	หมายถึง	บ่อยครั้ง
หมายเลข 4	หมายถึง	เกือบตลอดเวลา

เกณฑ์ในการให้คะแนน

แบบวัด STAI ที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (A-Trait) จะมีคะแนนรายข้อ ตั้งแต่ 1-4 คะแนนโดยมีทั้งข้อความทางบวกและทางลบ โดยเกณฑ์ในการให้คะแนนมีดังนี้

	คะแนนข้อ	คะแนนข้อ
	ความทางบวก	ความทางลบ
หมายเลข 1 หมายถึง เกือบไม่มีเลย	4	1
หมายเลข 2 หมายถึง บางครั้ง	3	2
หมายเลข 3 หมายถึง บ่อยครั้ง	2	3
หมายเลข 4 หมายถึง เกือบตลอดเวลา	1	4

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้ลักษณะการตอบและเกณฑ์ในการให้คะแนนเช่นเดียวกันกับแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (A-Trait) ของ Spielberger (1983)

2.2 การประเมินคุณภาพของแบบวัด

2.2.1 การตรวจสอบคุณภาพแบบวัดก่อนการวิจัยครั้งนี้

Spielberger ได้รายงานว่ามีให้นำเอาแบบวัด STAI (Form Y) ไปใช้อย่างกว้างขวางทั้งในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา นักศึกษามหาวิทยาลัย รวมทั้งบุคคลที่มีระดับการศึกษาน้อยหรือผู้ที่มีปัญหาทางอารมณ์(Spielberger, 1983) ได้มีการหาค่าความเที่ยงของแบบวัดดังนี้

Spielberger และคณะ(1983) รายงานการตรวจสอบความเที่ยงตรงโดยการทดสอบซ้ำในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาโดยการทำการทดสอบซ้ำ 2 ครั้ง ระยะเวลาในการทดสอบห่างจากครั้งแรก 30 วัน และ 60 วันตามลำดับ พบว่า ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว(T-Axiety) มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา 0.65 ถึง 0.75

Lee และ Robbins(1988) วิเคราะห์ความเที่ยงโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ตามวิธีการของครอนบาค กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่มีอายุ 19-32 ปี ได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของแบบวัดวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวระหว่าง 0.90 - 0.92 และโดยวิธีทดสอบซ้ำ โดยการทดสอบ 3 ครั้งระยะเวลาในการทดสอบห่างจากครั้งแรก 30, 60 และ104 วันตามลำดับ พบว่าแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวมีค่าความเที่ยงตั้งแต่ 0.65 ถึง 0.77

ในประเทศไทยนั้นดารารวรรณ ต๊ะปิ่นตา(2535) ได้นำเอาแบบวัด STAI (From Y) ไปวัดความวิตกกังวลของพยาบาลที่ดูแลผู้ป่วยโรคเอดส์ โรงพยาบาลนครพิงค์ จำนวน 86 คน ได้ ค่าความเที่ยงด้วยวิธีการหาค่าความเที่ยงตรงภายใน(internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient)ของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ 0.90

พัชรินทร์ นินทจันทร์(2538) ได้นำเอาแบบวัด STAI (Form Y) ด้านความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ชั้นปีที่ 1 - 4 จำนวน 60 คน โดยใช้สูตรหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเที่ยง 0.82

มาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์(2542) ได้นำเอาแบบวัดความวิตกกังวลแบบที่เป็นลักษณะประจำตัว โดยนำไปทดลองใช้ในกลุ่มเด็กหญิงที่ถูกล่อลวงเกินทางเพศที่อาศัยในจังหวัดขอนแก่น เด็กหญิงที่ถูกล่อลวงเกินทางเพศในความดูแลของมูลนิธิศูนย์พิทักษ์สิทธิเด็ก จำนวน 25

คน และนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสวนมิสกวัน จำนวน 30 คน จากนั้นนำไปหาค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า 0.86

ในส่วนของผู้วิจัยนั้น ได้ทำการตรวจสอบคุณภาพแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัว ดังนี้

2.2.2 การตรวจสอบคุณภาพแบบวัดของผู้วิจัย

1) การตรวจสอบความตรงตามสภาพ

ผู้วิจัยได้นำเอาแบบวัดวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวของบุคคล (A-Trait) ตามแนวคิดของ Spielberger ที่พัฒนาและแปลเป็นภาษาไทยโดยมาลาตี รุ่งเรืองศิริพันธ์ (2542) โดยนำเอาแบบวัดไปตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบวัด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์ (r) ระหว่างรายชื่อกับคะแนนรวมรายด้านรวม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 50 คน พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่า r สูงกว่า 0.20 ทั้ง 20 ข้อ โดยมีค่า r ตั้งแต่ 0.23 – 0.65 (รายละเอียดค่า r ภาคผนวก ง. 7) หลังจากนั้นด้วยข้อมูลเดียวกันนี้ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบหาค่าความตรงตามสภาพด้วยวิธีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกเป็นกลุ่มคะแนนสูง 33% และกลุ่มคะแนนต่ำ 33% เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) แบบกลุ่มอิสระ โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงหรือมีค่าที่ (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t > 1.70$) พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าที่สูงกว่า 1.70 จำนวน 17 ข้อ (รายละเอียดค่า t ภาคผนวก ง. 8) ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่มีค่า t ต่ำกว่า 1.70 มาปรับปรุงแก้ไข และนำไปเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านคือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพพรรณ โคตรจรัส และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวรรณ พิจารณาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

2.2.3 การตรวจสอบความตรงเชิงคู่ขนาน

ผู้วิจัยได้นำแบบวัดความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะประจำตัวที่ผ่านการตรวจสอบความตรงตามสภาพไปหาค่าสหสัมพันธ์แบบ Pearson เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงคู่ขนานกับแบบวัดภาวะความซึมเศร้าตามแนวคิด Beck ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยโดย เอี่ยมเดือนเนตรเขม (2534) โดยทดลอง ใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 50 คน ได้ค่า

สหสัมพันธ์แบบ Pearson 0.69 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยต่าง ๆ ที่พบว่าคะแนนความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนความซึมเศร้า

2.2.4 การหาค่าความเที่ยงของแบบวัด(Reliability)

ผู้วิจัยได้นำเอาแบบวัดที่ผ่านการตรวจสอบความตรงของแบบวัดแล้วมาตรวจสอบค่าความเที่ยงของแบบวัดกับกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 50 คน โดยหาค่าความคงที่ภายใน(Internal consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า 0.87

แบบวัด	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	
		Spielberger (1983) แบบ test retest (N=107)	ผู้วิจัย ครอนบาค n = 50
ความวิตกกังวลที่เป็นลักษณะ ประจำตัว(T-Axiety)	20	0.65 – 0.75	0.87

3. แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาของ Jalowiec

3.1 ลักษณะแบบวัด

แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาของ Jalowiec ถูกสร้างขึ้นตามแนวคิดกลวิธีการเผชิญปัญหาของ Lazarus โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสำรวจกลวิธีการเผชิญปัญหาของผู้ป่วยโรคความดันโลหิตสูงในห้องฉุกเฉิน ตลอดจนการประเมินกลวิธีการเผชิญปัญหาของบุคคลทั่วไปที่มีต่อสถานการณ์ทั่วไป ซึ่งแบบวัดดังกล่าวประกอบด้วยกลวิธีการเผชิญปัญหา 3 ด้านดังนี้

ด้านที่ 1. กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา(confrontive coping strategies)เป็นพฤติกรรมที่ใช้ในการเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียดให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น โดยการเปลี่ยนแปลงการกระทำหรือเปลี่ยนแปลงสิ่งแวดล้อม จำนวน 13 ข้อ

ด้านที่ 2. กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด (emotional coping strategies)เป็นวิธีที่ใช้จัดการกับอารมณ์ที่เป็นผลมาจากเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา โดยวิธีการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดหรือระบายอารมณ์ จำนวน 9 ข้อ

ด้านที่ 3. กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม (palliative or passive coping strategies) เป็นวิธีการที่ใช้ในการผ่อนคลาย หรือควบคุม ความเครียดหรือปัญหา โดยที่ไม่จัดการกับปัญหาโดยตรง วิธีการเหล่านี้ไม่ได้หมายความว่า จะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหา แต่จํานำไปสู่แนวทางที่จะเปลี่ยนแปลงการรับรู้ที่มีต่อเหตุ การณ์ จำนวน 14 ข้อ

โดยในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำเอาแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาตาม แนวคิดของ Jalowiec ที่พัฒนาและแปลเป็นภาษาไทยโดยจิต เซา์ถาวร(2539)มาใช้ในการ เก็บรวบรวมข้อมูล

การตอบแบบวัดและเกณฑ์ในการตอบแบบวัด

แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาของ Jalowiec จะมีข้อคำถามทั้งสิ้น 36 ข้อ โดย แต่ละข้อจะมีระดับคะแนนตั้งแต่ 1- 5 คะแนน การให้คะแนนในแต่ละวิธีให้คะแนนตามความถี่ของ การใช้วิธีการเผชิญปัญหา ดังนี้

ระดับที่ 1	ไม่เคยใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหา	1	คะแนน
ระดับที่ 2	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหานาน ๆ ครั้ง	2	คะแนน
ระดับที่ 3	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหาบางครั้ง	3	คะแนน
ระดับที่ 4	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหามานาน ๆ	4	คะแนน
ระดับที่ 5	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหาเกือบทุกครั้ง	5	คะแนน

แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยใช้ในการวิจัยครั้งนี้พัฒนามาจากแบบ สัมภาษณ์กลวิธีการเผชิญปัญหาที่จิต เซา์ถาวร(2539)พัฒนามาจากแบบวัดกลวิธีการเผชิญ ปัญหาของ Jalowiec โดยมีข้อคำถามทั้งสิ้น 36 ข้อ แต่ละข้อจะมีระดับคะแนนตั้งแต่ 1- 4 คะแนน การให้คะแนนในแต่ละวิธีให้คะแนนตามความถี่ ของการใช้วิธีการเผชิญปัญหา ดังนี้

ระดับที่ 1	ไม่เคยใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหา	1	คะแนน
ระดับที่ 2	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหานาน ๆ ครั้ง	2	คะแนน
ระดับที่ 3	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหาค่อนข้างบ่อย	3	คะแนน
ระดับที่ 4	ใช้วิธีนี้ในการเผชิญปัญหามานาน	4	คะแนน

การแปลผล

การแปลผลคะแนนที่ได้จากแบบวัดกระทำโดยหาค่าเฉลี่ยรายด้าน โดยการรวมคะแนนของแต่ละด้านเข้าด้วยกันและหารด้วยจำนวนข้อในแต่ละด้าน ด้านใดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดแสดงถึงการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบดังกล่าวนั้นมาก หากด้านใดมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดแสดงถึงการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาดังกล่าวน้อย

3.2 การประเมินคุณภาพแบบวัด

3.2.1. การตรวจสอบความตรงเชิงโครงสร้าง

ในปี ค.ศ. 1988 Jalowiec ได้ศึกษาความตรงเชิงโครงสร้างของเครื่องมือที่เขาสร้างขึ้น โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง 1400 คน เป็นผู้ป่วย พยาบาล สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วย และ นักศึกษาการตรวจสอบกระทำโดยการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี LISREL ซึ่งเป็นวิธีทางคอมพิวเตอร์ วิเคราะห์ข้อมูลขั้นสูง ซึ่งผลการวิเคราะห์องค์ประกอบ(factor analysis) พบว่าการวิเคราะห์สามารถแยกวิธีการเผชิญปัญหาได้ 3 องค์ประกอบ มีวิธีการเผชิญปัญหา 36 วิธี แยกเป็นองค์ประกอบ 3 ด้าน ได้แก่ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหา กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอารมณ์ และพบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา 0.85, 0.70 และ 0.75 ตามลำดับ(รายละเอียดการวิเคราะห์องค์ประกอบ ภาคผนวก ง. 10)

Wikoff (1988)ได้นำแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาของ Jalowiec ไปใช้กับคู่สมรสของผู้ป่วยกล้ามเนื้อหัวใจตาย 210 คน และนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบ พบว่าได้ 3 องค์ประกอบที่สอดคล้องกับ Jalowiec (Wikoff 1988 อ้างถึงใน จิว เซา์ถาวร 2539)

3.3.2 การตรวจสอบความตรงตามสภาพ

จิว เซา์ถาวร(2539) ได้หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ด้วยการแบ่งเป็นกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำแบบ 33% บน และ 33% ล่าง โดยทดสอบหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยการทดสอบค่าที(t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t > 1.75$) พบว่ามีข้อคำถามได้ค่าที่ 2.70 – 7.75 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยโดยนำเอาแบบวัดไปตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาของแบบวัด โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สัมพันธ์(r) ระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมรายด้านรวม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 70 คน พบว่า

มีข้อคำถามที่มีค่า r สูงกว่า 0.20 จำนวน 27 ข้อ โดยมีค่า r ตั้งแต่ 0.22 – 0.67(รายละเอียดค่า r ภาคผนวก ง.11 -13) หลังจากนั้นด้วยข้อมูลเดียวกันนี้ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบหาค่าความตรงตามสภาพด้วยวิธีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยจำแนกเป็นกลุ่มคะแนนสูง 33% และกลุ่มคะแนนต่ำ 33% เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อด้วยวิธีการทดสอบค่าที่(t-test)แบบกลุ่มอิสระ โดยคัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงหรือมีค่าที่ (t-test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ. 05 ($t > 1.66$) พบว่ามีข้อคำถามที่มีค่าที่(t) สูงกว่า 1.66 จำนวน 33 ข้อ โดยได้ค่า t ตั้งแต่ 1.82-7.44(รายละเอียดค่า t ภาคผนวก ง.11 - 13) ผู้วิจัยนำข้อคำถามที่มีค่า t ต่ำกว่า 1.66 มาปรับปรุงแก้ไข และนำไปเสนอให้ผู้ทรงคุณทั้ง 3 ท่านคือ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล รองศาสตราจารย์สุภาพรพรณ โคตรจรัส และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวรรณพิจารณาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

แบบวัด	จำนวนข้อ	ค่า t	
		จิวิ เซาร์ถาวร(2539) (N=40)	ผู้วิจัย (N = 70)
แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหา ของ Jalowiec	36	2.70 – 7.75	1.82 - 7.44

3.3.3 การหาค่าความเที่ยงของแบบวัด

Jalowiec(1988) ได้หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วย พยาบาล สมาชิกในครอบครัวผู้ป่วย และนักศึกษา จำนวน 1400 คน พบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ดังนี้ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา 0.85 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด 0.70 และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม 0.75

Wikoff (1988) ได้นำแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาตามแนวคิด Jalowiec ไปหาค่าความเที่ยง โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 210 คน ได้ค่าความเที่ยงดังนี้ กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญหน้ากับปัญหา 0.84 กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตั้งเครียด 0.70 และกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม 0.74(Wikoff 1988 อ้างถึงใน จิวิ เซาร์ถาวร 2539)

สำหรับในประเทศไทยนั้น นิตยา สุทธยากร(2531) ได้นำแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Jalowiec มาแปลเป็นภาษาไทย และนำไปใช้กับญาติผู้ป่วยหลอดเลือดสมองจำนวน 30 คน โดยได้ค่าความเที่ยงโดยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา พบค่าความเที่ยง 0.88

วิมลวัลย์ วัชรพร(2535)ได้นำแบบวัดนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบิดาและมารดาที่มีบุตรเข้ารับการรักษาในหน่วยบำบัดพิเศษจำนวน 80 คน ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.90

จิว เซาร์ถาวร(2539)ได้นำแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหามาวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน(coefficient Of Internal consistency) โดยใช้สูตรครอนบาค (Cronbach alpha) เพื่อหาค่าความเที่ยงของแต่ละด้าน ได้ค่าความเที่ยงดังนี้

ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา	0.72
ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด	0.75
ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	0.60

ในส่วนของผู้วิจัยนั้น ได้นำเอาแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาที่ผ่านการตรวจสอบความตรงดังกล่าว ไปหาค่าสัมประสิทธิ์ความคงที่ภายใน(coefficient of Internal consistency) โดยใช้สูตรครอนบาค(Cronbach's alpha) เพื่อหาค่าความเที่ยงของแต่ละด้านได้ค่าความเที่ยงดังนี้

ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบเผชิญปัญหา	0.77
ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งลดอารมณ์ตึงเครียด	0.53
ด้านกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาทางอ้อม	0.71

แบบวัดกลวิธีการเผชิญ ปัญหา	จำนวนข้อ	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา	
		Jalowiec (1988) N = 1400	ผู้วิจัย N = 72
ด้านการเผชิญปัญหา	13	0.85	0.77
ด้านการมุ่งลดอารมณ์ตั้ง เครียด	9	0.70	0.53
ด้านการมุ่งจัดการกับ ปัญหาทางอ้อม	14	0.75	0.71

การวิจัยส่วนที่ 2.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยส่วนที่ 2 นี้ ได้แก่แบบวัดความผูกพันซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนา
มาจากแบบวัดประสบการณ์ในการมีสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิดฉบับปรับปรุงของ Fraley, Walier และ
Brennan(2000) (ดังรายละเอียดในหน้า 64)

4. ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนที่ 1

1. ศึกษาทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพัน ความวิตกกังวลและ
กลวิธีการเผชิญปัญหา

2. ติดต่อขอความร่วมมือในการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการนำหนังสือขอความร่วมมือจาก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงมหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทำวิจัยครั้งนี้
3. จัดเตรียมแบบวัดความผูกพัน ความวิตกกังวลและกลวิธีการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยได้พัฒนา ตามขั้นตอนที่กล่าวไว้ในขั้นตอนดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยดำเนินการแจก อธิบาย และเก็บแบบวัดด้วยตนเอง

4. 2 ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลในส่วนที่ 2

4.2.1. ขั้นตอนเตรียมการทดลอง

1. ศึกษา ทฤษฎี แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
2. จัดทำโปรแกรมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ เพื่อศึกษานำร่องกับนิสิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร และนักศึกษา สถาบันราชภัฏชวชนันทา รวมทั้งสิ้น 6 กลุ่ม จำนวน 40 คน กลุ่มละ 12-15 ชั่วโมง
3. ติดต่อขอความร่วมมือในการดำเนินการวิจัย โดยการนำหนังสือขอความร่วมมือจากคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงมหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อทดลองกลุ่มจิตสัมพันธ์ตาม แนวของซูทส์
4. ขอความร่วมมือจากนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาจิตวิทยาปกติเพื่อ เข้าร่วมโปรแกรมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ โดยผู้สมัครจะต้องเป็นกลุ่มตัวอย่างจากการวิจัยส่วนที่ 1 และมีความสมัครใจในการเข้าร่วมการทดลอง โดยในการนี้มีผู้สมัครใจ จำนวน 16 คน ซึ่งถือเป็นกลุ่มทดลองในการวิจัยครั้งนี้ และขอความร่วมมือกับนักศึกษาจำนวน 16 คนที่ไม่สมัครใจในการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ เพื่อเป็นกลุ่มควบคุม
5. สันทนากับนักศึกษาทั้ง 16 คน เพื่อสร้างการความคุ้นเคย และบอกรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของกลุ่ม ลักษณะการดำเนินกลุ่ม วัน เวลาและสถานที่ในการเข้ากลุ่ม และประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์

โปรแกรมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษานำร่อง

จากการที่กลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์เป็นกระบวนการกลุ่มเชิงจิตวิทยาเปิดต่อทุกวิธีการที่เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการกลุ่มจิตสัมพันธ์ โดยซูทส์ได้หยิบยืมวิธีการต่างๆ มาใช้อาทิเช่น การแสดงละคร(dramatic methods) การจินตนาการ(fantasy) การสะกดจิต(hypnosis) เป็นต้น จากการเปิดกว้างดังกล่าวของกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ ผู้วิจัยจึงได้ใช้การฝึกสมาธิ-การใส่ใจความรู้สึกของตนเองจากการฟังเพลง และแบบฝึกหัดต่างๆ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้สมาชิกเกิดการตระหนักรู้ในความคิด ความรู้สึก เกิดการตระหนักรู้ทางกาย การใส่ใจต่อความรู้สึกที่เป็นปัจจุบันขณะ ใส่ใจต่อความรู้สึกของตนเองและมองตนเองตามความเป็นจริงมากขึ้น รวมทั้งการได้พัฒนามนุษย์สัมพันธ์-สัมพันธ์ภาพที่มีต่อผู้อื่น ดังรายละเอียดดังนี้

โปรแกรมกลุ่มจิตสัมพันธ์แบบเปิดตามแนวของซูทส์

Session	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
1	1. เพื่อสร้างความคุ้นเคยและทำความรู้จักระหว่างสมาชิกและ ผู้นำกลุ่ม	1. ผู้นำกลุ่มกล่าวแนะนำตัวเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ ข้อควรปฏิบัติ บทบาทของสมาชิกและผู้นำกลุ่ม ตลอดจนระยะเวลาในการดำเนินการ 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "In the morning light" โดย Yanni 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด " This is my name" 4. ผู้วิจัยสรุปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้
2	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกเกิดการยอมรับและเข้าใจตนเองมากขึ้น 3. เพื่อให้สมาชิกเห็นคุณค่าในตนเอง 4. เพื่อให้สมาชิกลดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเองในด้านลบ	1. ทักทาย สรุป จากการพูดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "เธอผู้ไม่แพ้ " โดย ธงไชย แมคอินไตย์ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "ความภาคภูมิใจของฉัน" 4. ผู้วิจัยสรุปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้

Session	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
3	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มให้มีความชัดเจนมากขึ้น 2. เพื่อให้สมาชิกได้เข้าใจตนเองมากขึ้น 3. เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจและจัดการกับภาวะความขัดแย้งในใจ 4. เพื่อให้สมาชิกสร้างรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก 5. เพื่อให้สมาชิกตระหนักเห็นคุณค่าในผู้อื่น	1. ทักทาย สรุปล จากการทำพุดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "ฤดูที่แตกต่างกัน" โดย บอย โกสิยพงษ์ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "ความเสียใจของฉัน" 4. ผู้วิจัยสรุปลสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้
4	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกได้ใส่ใจต่อสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้สมาชิกลดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นในด้านลบ	1. ทักทาย สรุปล จากการทำพุดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง " ด้วยความคิดถึง" โดย อัญชลี จงคดีกิจ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "Symbol of you" 4. ผู้วิจัยสรุปลสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้
5	1. เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ประสบการณ์การให้ การรับและการรับรู้ความรู้สึกที่ดีต่อกันและกัน 2. เพื่อให้เกิดความมั่นใจใน การดำเนินชีวิต 3. เพื่อให้สมาชิกสร้างรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นในด้านบวก	1. ทักทาย สรุปล จากการทำพุดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง " Passage of life" โดย Kitaro 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด"การให้และการรับความประทับใจ 4. ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปลการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์และกล่าวอำลาซึ่งกันและกัน 5. แจกแบบวัดความผูกพันเพื่อประเมินรูปแบบการทำงานภายในของการมองตนเองและผู้อื่น

Session 1 เป็นช่วงแรกของการจัดตั้งกลุ่ม ผู้นำกลุ่มเอื้อให้สมาชิกกลุ่มเกิดการตระหนักรู้ การใส่ใจความรู้สึกของตนเอง และความรู้สึกที่ผ่อนคลายจากการฟังเพลง "In the morning light" โดย Yanni หลังจากฟังเพลงสมาชิกกลุ่มยังมีความไม่แน่ใจในบทบาทของตนเองและผู้นำกลุ่ม มีการปิดกั้นตัวเอง มีความรู้สึกไม่มั่นคงและไม่มีความไว้วางใจต่อกลุ่ม ดังนั้นผู้นำกลุ่มจึงเสนอแบบฝึกหัด "This is my name" แบบฝึกหัดในช่วงนี้เป็นไปเพื่อการเอื้ออำนวยให้สมาชิกกลุ่มทำความรู้จักกันมากขึ้น เกิดความรู้สึกยอมรับและเข้าใจกันมากขึ้น อันจะนำมาซึ่งความไว้วางใจ ความมั่นคงที่มีต่อกลุ่ม และการกล้าที่จะเปิดเผยตนเองในระดับลึก

Session 2 แบบฝึกหัดที่นำเสนอในช่วงนี้มีความเกี่ยวเนื่องจากการที่สมาชิกกลุ่มแสดงออกถึงความรู้สึกไว้วางใจ การยอมรับและการเข้าใจซึ่งกันและกัน สมาชิกพร้อมที่จะสำรวจและทำความเข้าใจตนเองมากขึ้น โดยในช่วงนี้ผู้นำกลุ่มเอื้อให้สมาชิกกลุ่มเกิดการตระหนักรู้และการใส่ใจความรู้สึกของตนเอง โดยผ่านกิจกรรมการตระหนักรู้ (awareness) โดยเพลง "เธอผู้ไม่แพ้" โดย ธงไชย แมคอินไตย์ และแบบฝึกหัด "ความภาคภูมิใจของฉัน" ซึ่งเป็นสื่อกลางในการที่จะทำความเข้าใจตนเอง และก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

Session 3 หลังจากทีสมาชิกกลุ่มเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองแล้ว สมาชิกกลุ่มจึงพร้อมที่จะสำรวจความขัดแย้งภายในจิตใจ นำมาซึ่งการตระหนักรู้และการรับผิดชอบต่อการจัดการกับปัญหา โดยผ่านกิจกรรมการตระหนักรู้ (awareness) โดยเพลง "ฤดูที่แตกต่าง" โดย บอย โกสิยพงษ์ และแบบฝึกหัด "ความเสียใจของฉัน" ในขั้นนี้เมื่อสมาชิกได้ใส่ใจและเข้าใจตนเองมากขึ้นได้สำรวจว่าตนเป็นบุคคลที่มีคุณค่าสมาชิกก็พร้อมที่จะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ รวมทั้งการได้แบ่งปันความรู้สึกที่ดีให้กับสมาชิกคนอื่นและบุคคลรอบข้าง

Session 4-5 เป็นช่วงที่สมาชิกกลุ่มได้แบ่งปันความรู้สึกที่ดี การให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ดังนั้นแบบฝึกหัดที่นำเสนอในช่วงนี้ ได้แก่ การเอื้ออำนวยให้สมาชิกได้บอกกล่าวความรู้สึกที่ดี ความประทับใจ การให้กำลังใจ การให้คำมั่นสัญญา และรวมทั้งการแสดงความรักขอบคุณต่อกันและกัน

จากการนำเอากระบวนการกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ไปศึกษานำร่องกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิต-นักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวนทั้งสิ้น 6 กลุ่ม จำนวนทั้งสิ้น 40 คน พบว่าสมาชิกกลุ่มมีโอกาสในการสำรวจและเข้าใจตนเองมากขึ้นจากโปรแกรมที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ซึ่งโปรแกรมดังกล่าวช่วยให้สมาชิกกลุ่มเกิดการพัฒนาตนเอง เกิดการตระหนักรู้ทางกาย การใส่ใจต่อความรู้สึกที่เป็นปัจจุบันขณะ ใส่ใจต่อความรู้สึกของตนเองและมองตนเองตามความเป็นจริงมากขึ้น เกิดการพัฒนาบุษย์สัมพันธ์-สัมพันธ์สภาพที่มีต่อผู้อื่น โดย

การตระหนักรู้ทางกายและใจได้จากการทำกิจกรรมการตระหนักรู้โดยผ่านการฝึกสมาธิ การใส่ใจ ความรู้สึกของตนเองจากการฟังเพลง โดยกิจกรรมดังกล่าวได้ช่วยให้สมาชิกกลุ่มเกิดการเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึก ความคิดมากขึ้น เกิดความสอดคล้องระหว่างการทำงาน ทางด้านร่างกาย และจิตใจ อันนำมาซึ่งพลังงานที่เคลื่อนไหวอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งจะเอื้อให้บุคคล เกิดการตระหนักรู้ การมีสติ การรับรู้ตนเองและบุคคลอื่นตามความเป็นจริง การพัฒนาตนเอง การใส่ใจกับสัมพันธภาพที่ตนมีต่อบุคคลอื่น นำมาซึ่งการปรับเปลี่ยนรูปแบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น ผู้วิจัยจึงได้นำเอาโปรแกรมดังกล่าวไปใช้ในการทดลอง

4.2.2 ขั้นตอนการทดลอง

1. ก่อนการนำกลุ่มทดลองเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ 21 วัน ผู้วิจัยได้แจกแบบวัดความผูกพันเพื่อ ประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่นของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วม กลุ่มจิตสัมพันธ์ เพื่อเป็นการทดสอบก่อนการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
 - กลุ่มที่ 1 ได้รับประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น ก่อน การเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ ในวันที่ 30 ธันวาคม 2544 ซึ่งการประเมิน ครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยส่วนที่ 1
 - กลุ่มที่ 2 ได้รับการประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น ก่อนการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ ในวันที่ 6 มกราคม 2545 ซึ่งการประเมิน ครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยส่วนที่ 1
 - กลุ่มควบคุมได้รับการประเมินรูปแบบการทำงานภายในของการมองตนเอง และผู้อื่น ก่อน การทดลองกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ให้กับกลุ่มทดลอง ในวันที่ 6 มกราคม 2545
2. นำกลุ่มทดลองเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้นำกลุ่ม โดย ขออนุญาตในการบันทึกเสียงในการเข้ากลุ่มทุกครั้ง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างจะต้องเข้าร่วม กลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ครบทั้งกระบวนการ หากผู้ใดไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่ม จิตสัมพันธ์จนครบทั้งกระบวนการ ผู้วิจัยจะไม่นำเอาข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์ข้อมูล ใน การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน ไม่สามารถเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวซูทส์ได้ ครบทั้งกระบวนการดังนั้น ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ จำนวน 13 คน ซึ่งระยะเวลาใน การดำเนินการกลุ่มจำนวน 15 ชั่วโมง มีรายละเอียดดังนี้

- กลุ่มที่ 1 วันที่ 18 มกราคม 2545 เวลา 15.00-18.00 น.
วันที่ 19 มกราคม 2545 เวลา 09.00-16.00 น.
วันที่ 20 มกราคม 2545 เวลา 09.00-16.00 น.
 - กลุ่มที่ 2 วันที่ 25 มกราคม 2545 เวลา 15.00-18.00 น.
วันที่ 26 มกราคม 2545 เวลา 09.00-16.00 น.
วันที่ 27 มกราคม 2545 เวลา 09.00-16.00 น.
- 3 สำหรับกลุ่มควบคุมไม่ได้เข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
 - 4 ผู้วิจัยได้แจกแบบวัดความผูกพันเพื่อประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่นของกลุ่มตัวอย่างที่เข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ เพื่อเป็นการทดสอบหลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
 - กลุ่มที่ 1. ได้รับประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น ในวันที่ 20 มกราคม 2545 หลังการเสร็จสิ้นกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
 - กลุ่มที่ 2. ได้รับประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น ในวันที่ 27 มกราคม 2545 หลังการเสร็จสิ้นกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์
 - 5 กลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ไม่สนใจในการเข้าร่วมกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ ซึ่งผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือในการประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น อีกครั้งหลังการทดลองกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์ให้กับกลุ่มทดลองสิ้นสุดลง ในวันที่ 28 มกราคม 2545
 - 6 เก็บรวบรวมข้อมูล ตรวจสอบและให้คะแนนแบบวัดความผูกพันเพื่อประเมินรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองตนเอง และผู้อื่น แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

กระบวนการดำเนินการกลุ่มจิตสัมพันธ์ตามแนวของซูทส์

โปรแกรมกลุ่มจิตสัมพันธ์แบบเปิดตามแนวของซูทส์ที่ผู้วิจัยทดลองกับกลุ่มทดลอง

Session	วัน เดือน ปี เวลา	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	ผลที่ได้
1	18.25 ม.ค.45 15.00- 18.00 น.	1. เพื่อสร้างความคุ้นเคย และทำความรู้จักระหว่าง สมาชิกและ ผู้นำกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกเกิด ความเข้าใจในตนเอง	1. ผู้นำกลุ่มกล่าวแนะนำตัวเอง ชี้ แจงวัตถุประสงค์ ข้อควรปฏิบัติ บทบาทของสมาชิกและผู้นำ กลุ่ม ตลอดจนระยะเวลาในการ ดำเนินการ 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "In the morning light" โดย Yanni 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด " This is my name" 4. สรุปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มใน ครั้งนี้	1. จากการแนะนำตัวและกล่าว ถึงบทบาทและหน้าที่ของ สมาชิก ทำให้สมาชิกมีหน้าที่ที่ ผ่อนคลาย มีความมั่นใจในตน เองมากขึ้น 2. หลังจากกิจกรรมการตระหนัก รู้แล้วสมาชิกมีหน้าที่ที่สงบลง ใ้ ต่อการเรียนรู้ประสบการณ์ภายใน ในกลุ่มที่เกิดขึ้น 3. จากกิจกรรม "This is my name. สมาชิกกลุ่มรู้จักกันมาก ขึ้น และมีการเปิดเผยตนเอง มากขึ้น เกิดความไว้วางใจกัน มากขึ้น และสมาชิกกลุ่มเกิด ความเข้าใจในตนเองมากขึ้น
2	19,26 ม.ค.45 09.00- 12.00 น.	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธ์ ภาพ ระหว่างสมาชิก ในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกเกิดการ ยอมรับและเข้าใจตน เองมากขึ้น 3. เพื่อให้สมาชิกเห็น คุณค่าในตนเอง 4. เพื่อให้สมาชิกลดรูป แบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมอง ตนเองในด้านลบ	1. ทักทาย สรุป จากการพูดคุยใน ครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "เธอผู้ไม่แพ้ " โดย ธงไชย แมค อินไตย์ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "ความภาคภูมิใจของฉัน" 4. สรุปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มใน ครั้งนี้	1. หลังจากกิจกรรมการตระหนัก รู้สมาชิกกลุ่มมีหน้าที่ที่สงบลง อย่างเห็นได้ชัด 2. จากกิจกรรม "ความภาคภูมิใจ ของฉัน" สมาชิกกลุ่ม มีความ ไว้วางใจต่อกัน มีการเห็น คุณค่าในตนเองมากขึ้นจาก ประสบการณ์แห่งตน มีความ รู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม อย่างเห็นได้ชัด ซึ่งแสดงถึง การลดลงของรูปแบบการ ทำงานภายในเกี่ยวกับการ มองตนเองในด้านลบ

Session	วัน เดือน ปี เวลา	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	ผลที่ได้
3	19,26 ม.ค.45 13.00- 16.00 น.	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพระหว่างสมาชิกในกลุ่มให้มีความชัดเจนมากขึ้น 2. เพื่อให้สมาชิกได้เข้าใจตนเองมากขึ้น 3. เพื่อให้สมาชิกได้สำรวจและจัดการกับภาวะความขัดแย้งในใจ 4. เพื่อให้สมาชิกสร้างรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับตนเองในด้านบวก 5. เพื่อให้สมาชิกตระหนักเห็นคุณค่าในผู้อื่น	1. ทักทาย สรุปรูป จากการพูดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง "ฤดูที่แตกต่าง" โดยบอย โกสิยพงษ์ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "ความเสียใจของฉัน" 4. สรุปรูปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้	1. หลังจากกิจกรรมการตระหนักรู้สมาชิกกลุ่มมีท่าทีที่สงบลง และมีการเชื่อมโยงประสบการณ์ภาวะที่ขัดแย้งในใจของตนกับเนื้อเพลง ผู้นำกลุ่มจึงเสนอแบบฝึกหัด "ความเสียใจของฉัน" 2. จากกิจกรรมสมาชิกได้สำรวจภาวะความขัดแย้งในใจที่ตนมี และด้วยบรรยากาศแห่งความไว้วางใจ จึงเกิดปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มที่จะช่วยเหลือกันในการจัดการกับภาวะดังกล่าว โดยผ่านการแนะนำ รวมทั้งการให้กำลังใจ ส่งผลสมาชิกเรียนรู้ที่จะตระหนักรู้ถึงการมีสัมพันธ์ภาพที่แท้ที่ใกล้ชิด
4	20,27 ม.ค.45 09.00- 12.00 น.	1. เพื่อพัฒนาสัมพันธภาพภายในกลุ่ม 2. เพื่อให้สมาชิกได้ใส่ใจต่อสัมพันธ์ภาพที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้สมาชิกลดรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่นในด้านลบ	1. ทักทาย สรุปรูป จากการพูดคุยในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จากเพลง " ด้วยความคิดถึง" โดย อัญชลี จงคดีกิจ 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด "Symbol of you" 4. สรุปรูปสิ่งที่ได้จากการเข้ากลุ่มในครั้งนี้	1. หลังจากกิจกรรมการตระหนักรู้สมาชิกกลุ่มเห็นคุณค่าในมิตรภาพระหว่างกันอย่างเห็นได้ชัด 2. หลังจากกิจกรรม "Symbol of you" สมาชิกกลุ่มเรียนรู้ที่จะได้รับข้อมูลย้อนกลับ ทำให้สมาชิกเกิดการพัฒนาตนเองโดยผ่านบรรยากาศที่จริงใจ ทำให้รูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับผู้อื่นในด้านลบลดลง

Session	วัน เดือน ปี เวลา	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	ผลที่ได้
5	20,27 ม.ค.45 13.00- 16.00 น.	1. เพื่อให้สมาชิกได้เรียนรู้ ประสบการณ์การให้ การรับและการรับรู้ ความรู้สึกที่ดีต่อกัน และกัน 2. เพื่อให้เกิดความมั่นใจ ใน การดำเนินชีวิต 3. เพื่อให้สมาชิกสร้างรูป แบบการทำงานภายใน เกี่ยวกับการมองผู้อื่น ในด้านบวก	1. ทักทาย สรูป จากการพูดคุย ในครั้งที่แล้ว 2. กิจกรรมการตระหนักรู้จาก เพลง " Passage of life" โดย Kitaro 3. ผู้นำกลุ่มเสนอแบบฝึกหัด" การให้และการรับความ ประทับใจ" 4. ผู้นำกลุ่มกล่าวสรุปการเข้า กลุ่มจิตสัมพันธ์และกล่าว อำลาซึ่งกันและกัน 5. แจกแบบวัดความผูกพันเพื่อ ประเมินรูปแบบการทำงาน ภายในของการมองตนเอง และผู้อื่น	1. จากกิจกรรมการตระหนักรู้ สมาชิกกลุ่มเรียนรู้ถึงภาวะ แห่งชีวิตที่เต็มไปด้วยกระแส ของความทุกข์ ความสุข และความสำเร็จ เป็นต้น 2. หลังจากกิจกรรม "การให้ และการรับความประทับใจ" สมาชิกกลุ่มเกิดความมั่นใจ ในการดำเนินชีวิตมากขึ้น รับ รู้ถึงคุณค่าจากการมีสัมพันธ ภาพที่อบอุ่น และจริงแท้ ทำ ให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง รูปแบบการทำงาน ภายในเกี่ยวกับการมองผู้อื่น

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติดังนี้

5.1 การวิจัยส่วนที่ 1

1. หาค่าสถิติพื้นฐานได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต(Mean)และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)ของคะแนนความวิตกกังวลและกลวิธีการเผชิญปัญหา
2. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว(One-way ANOVA)โดยใช้รูปแบบความผูกพันเป็นตัวแปรอิสระ
3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง(Two-way ANOVA)โดยใช้ เพศและชั้นปี สาขาวิชาและชั้นปีเป็นตัวแปรอิสระ
4. ถ้าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ โดยวิธีการของ Dunnett's T3

5.2 การวิจัยส่วนที่ 2

ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรูปแบบการทำงานภายในเกี่ยวกับการมองเห็นตนเองและผู้อื่นด้านลบก่อนและหลังการเข้ากลุ่มจิตสัมพันธ์โดยใช้การทดสอบค่าที่